

27. septembra 2015

Na viedenskom letisku pristávalo v neskorých večerných hodinách lietadlo z Londýna. Na jeho palube sedel aj Marek Wolf, pre ktorého znamenala Veľká Británia len zastávku na dlhšej ceste a ani rakúska metropola nebola jeho posledným cieľom. Vyrázil ešte predchádzajúci deň z Kanady, z Montrealu, namierené mal na Slovensko. Opieral sa čelom o stenu mohutného stroja a cez okrúhle okienko pozoroval, ako klesajú naprieč hustými oblakmi. Odvracal pohľad od spolucestujúcej, ktorá prežívala pristávanie o niečo viac ako ostatní. Dvíhala zopäté ruky k nebu, v očiach mala vydesený pohľad a z pier sa jej dala vyčítať nemá modlitba. Desila nielen jeho, ale aj ďalších cestujúcich a neutíšila ju ani snaživá letuška.

Marek sa potešil, keď zbadal krajinu pod nimi. Uvidel vzdialenú žiaru mesta a svetelného hada, ktorého vytvorili autá na diaľnici, a pomyslel na to, že sa ešte musí vydať po nej, než dorazí domov. Ak ešte vôbec môže nazvať Bratislavu svojím domovom.

Obvykle si dokázal zachovať chladnú hlavu za každých okolností, no tentoraz bol nervózny. Nebol to strach z letu ani obavy z návratu na rodnú hruď po pätnástich rokoch. Báł sa o svojho najvernejšieho spoločníka, ktorý však, žiaľ,

nemohol cestovať na palube s ním a viezol sa v batožinovom priestore. Nevidel ho, odkedy ho spolu s kuframi odovzdal vo veľkej prepravke, napumpovaného sedatívami, personálu letiska. Akoby bol naozaj len jednou z vecí.

Keď sa kolesá lietadla prvýkrát dotkli zeme, dúfal, že jeho husky je v poriadku. Pilotovi sa nepodarilo pristáť hladko, kontakt s povrchom prerušil ešte dva- alebo trikrát. Modliaca sa spolucestujúca zvýskla od strachu a on sa obrátil k nej, aby ju upokojil. „Je to v poriadku, už sme pristáli,“ povedal žene, ktorá sa na neho vzápätí vrhla ako na spasiteľa.

Zatiaľ čo jej konečne odľahlo, Wolfa nervozita neprechádzala. Ponáhľal sa z pristávacej plochy do priestoru, kde cestujúci čakali na batožinu. Jeho kufre našli majiteľa pomerne rýchlo, no prepravka so psom tam nebola. Rozhodol sa, že nebude podliehať panike, a čakal ďalej, kým na pohyblivom páse defilovali cestovné tašky. Keď zmizli aj posledné, vydesene sa poobzeral. Ľudia spokojne odchádzali, medzitým prišli cestujúci z ďalšieho letu a v obehu sa objavila nová batožina.

Wolf sa oboril na najbližšieho pracovníka letiska: „Cestoval so mnou môj pes, kde je?“

Marek bol dobre stavaný chlap vyššieho veku. Keď sa nahneval, dokázal ľudí poriadne naľakať. Muž, ktorý sa staral len o čistotu na letisku, najprv nevedel zareagovať, napokon habkavo odpovedal lámanou angličtinou: „Opýtaj tam...“ Ukázal prstom smerom k východu, no Wolf ho donútil, aby ho zaviedol osobne, kam bolo treba. Dostal sa k pracovníčke, ktorá sa na neho spoza pultu usmiala s otázkou: „S čím vám pomôžem?“

„Z Montrealu so mnou cestoval môj pes, ale neprišiel s batožinou. Kde si ho môžem vyzdvihnúť?“

Žena si vypýtala príslušnú dokumentáciu a s prísľubom, že sa o všetko postará, dvihla telefónne slúchadlo. Čítala

z papierov a čakala na reakciu. Keď mlčky počúvala odpoveď druhej strany, zmizol jej úsmev z tváre. Dvihla pohľad k Wolfovi, ktorý na ňu netrpezlivo upieral oči. Zložila, no nemala pre neho dobrú správu. „V lietadle nebol žiadny pes.“

„Prosím?“ Wolf nervózne zvýšil hlas. „Ako to myslíte, že nebol? Kde potom je? Nehovorte mi, že sa stratil! Je to dvadsaťkilový husky, nie kabelková čivava, nemohol len tak zmiznúť!“

„Upokojte sa,“ povedala mladá žena.

„Nehovorte mi, čo mám robiť! Radšej sa postarajte o to, aby ste čo najskôr našli môjho psa. Musel byť v tom lietadle.“

„Počkejte chvíľu, pokúsím sa zistiť, čo sa stalo,“ vyhlásila so zdvihnutým ukazovák, než opäť vzala do rúk telefón. Tentoraz sa od neho odvrátila, a aj keď hovorila po nemec-ky, radšej do slúchadla šepkala. Zjavne volala na viac miest, dvakrát zložila a raz čakala, keď ju prepájali. Ku koncu zachytil, že prešla do angličtiny. Keď sa opäť obrátila k nervóznemu cestujúcemu, pokúsila sa o úsmev. „Všetko je v poriadku. Na letisku v Londýne došlo k nejakým komplikáciám, váš pes pricestuje prvým ranným letom.“

Wolfa však jej slová zjavne neupokojili. „Všetko je v poriadku? To mi nemohli dať vedieť?“

„Prepáčte, ale členovia posádky netušili, čo sa stalo,“ vysvetľovala mu a zároveň niečo písala na papierik, ktorý mu vzápätí podala. „Lietadlo pristáva ráno o siedmej, tu máte informáciu o tom, pri ktorom termináli máte čakať. Zatiaľ sa skúste ísť vyspať.“

Wolf jej vydrapil papier z rúk. „Nikam nejdem.“

„Nebojte sa o neho, je v dobrých rukách, určite bude v poriadku,“ uistila ho ešte raz.

Iba na ňu zazrel, akoby bola zdrojom jeho problémov ona, a pobral sa s kuframi do haly, kde sa zložil na noc. Skontroloval čas, zostávalo mu viac ako osem hodín. Strávil ich ner-

vóznym vysedávaním a vyčkávaním. Zadriemal len dvakrát a iba na chvíľu, aj to si vyčítal. Obavy ho držali hore.

O siedmej ráno sa konečne zvitlalo so svojim miláčikom, obaja sa takmer zbláznili od šťastia. „Fenrir!“ vykrikoval, keď ho konečne zbadal za mrežami v prepravke. Sibírsky husky slabo vrtel chvostom, zjavne bol ešte stále pod vplyvom sedatív, ktorými ho zrejme nadopovali aj na londýnskom letisku. Jeho majiteľ ho vyslobodil, objal a husky sa pritlačil hlavou k jeho krku. Konečne si mohol vydýchnuť.

Než pokračovali v ceste, Marek sa postaral, aby sa Fenrir napil a trochu poprechádzal. Ďalej cestovali našťastie už spolu. Pred desiatou ráno sa ocitli na bratislavskej stanici, odkiaľ mal namierené do Petržalky.

28. septembra 2015

Marek bral so sebou z Kanady nielen Fenrira, ale aj svoje auto. Vedel, že by bolo jednoduchšie predať ho tam a na Slovensku si zadovážiť nové, no k terénnemu modelu, ktorý mu uľahčoval náročné zimy a zvládal aj cesty s nerovným povrchom, sa mu viazali mnohé dobré spomienky. Jeho auto prešlo ďalekú cestu cez oceán zvlášť a posielal ho v predstihu; vďaka spoločnosti špecializovanej na prepravu sa k nemu na rozdiel od Fenrira dostalo bez problémov. Keď si ho vyzdvihol a spolu s huskym nasadol, čakala ich už len posledná, krátka cesta.

Zapol navigáciu a naľukal názov ulice. Po krátkom prepočítavaní sa ozval ženský hlas, ktorý ho nasmeroval na obchvat. Nepočúval ho a vydal sa po svojom, lebo chcel vidieť Staré Mesto.

Keď prechádzal okolo Prezidentského paláca, vybavila sa mu spomienka na dávnu mladosť, ako sa povracal na

zastávke autobusu, čakajúc na prvý ranný spoj. Aj rýchlym pohľadom spoza volantu dokázal usúdiť, že centrum Bratislavy sa za tie roky značne zmenilo. On bol však takisto celkom iný človek, než keď mesto opúšťal.

Nie všetko bolo zlé, pomyslel si a v spätnom zrkadle skontroloval psa, ktorý zaspal na zadnom sedadle. *Aspoňže mám teba.*

Na Moste SNP ho trochu spomalila premávka. Za ním začal opäť počúvať hlas dámy z GPS, ktorá sa prispôsobila jeho vrtochom a zmenila trasu podľa jeho predstáv, no keby mala osobnosť, určite by mu začala vyčítať, že dorazí na miesto určenia neskôr a minie viac paliva. V skutočnosti však poprela jeho predstavu o typickej žene, neurazila sa a bezpečne ho doviedla do Petržalky.

Zostal pred novostavbou blízko železničnej stanice, vystúpil z auta a zložil si okuliare. Obzrel si zvláštnu budovu. Architekt sa rozhodol pre originálny prvok nerovnakých okien a pestrofarebných plastov, ktoré ich prekrývali. *Škoda, že v inzeráte neboli fotky zvonku, asi by som hľadal ďalej*, zišlo mu na um. Až vtedy si uvedomil, že v inzeráte neboli žiadne fotky a on svoj budúci byt vôbec nevidel.

Pes v aute sa prebral a rozštekal sa. „Fenrir, silence!“ okríkol ho a husky hned' stíchol.

Všimla si ho žena v priliehavom kostýme, pozostávajúcom z bordového saka a minisukne, ktorá stála obďaleč. Prstami si našuchorila natupírované vlasy. „Pán Wolf?“ oslovila ho s predstieranou nesmelosťou, zvierajúc v ruke dokumenty pripravené na podpis.

Prikývol. „Vy budete slečna Horváthová.“

„Soňa,“ usmiala sa na neho tak, že jej v istom okamihu mohol spočítať všetky zuby, keby bol dosť rýchly. Premeerala si ho letným pohľadom: v tvári fešák, vysoký, pod tričkom sa mu rysovali slušné svaly. Naklonila sa, aby videla

aj jeho auto. „Keby som vedela, aký klient ma dnes čaká, lepšie by som sa pripravila.“

„Ako to myslíte?“

Zasmiala sa, akoby povedal dobrý vtip. „Predsa by som sa lepšie obliekla a namaľovala.“

Lepšie namaľovala? Mala čierne linky ako Kleopatru a výrazný rúž. Za iných okolností by sa na ňu možno aj ulakomil, aj keď vonkoncom nebola jeho typ, no bol unavený po náročnej ceste. „Vyzeráte... výborne. Toto je môj budúci domov?“

„Muž činu, idete rovno na vec, to sa mi páči,“ pochválila ho. „Áno, tu je zmluva o nájme, peniaze od vás prišli na náš účet. Už potrebujem iba dva podpisy a môžete sa nasťahovať.“ Rozložila zmluvy na kapote jeho auta a vybrala z kabelky pero s logom realitnej kancelárie. „Tu... a tu. Hotovo. Toto sú kľúče od vášho kráľovstva, a ak by ste čokoľvek potrebovali, moja vizitka.“

Nevzal si ju. „Mám na vás číslo.“

Chytila ho za biceps. „Máte pravdu, však sme spolu volali. To zahraničné číslo platí? Lebo ak nie, budem potrebovať nové, viete, ďalšie papierovačky a podobne.“

„Už je odpojené. Keď budem mať nové, ozvem sa,“ uistil ju. Vypustil z auta nedočkavého psa, ktorý okamžite označkoval prvú pouličnú lampu. Otvoril kufor a vytiahol z neho cestovnú tašku.

„Nepotrebujete pomôcť?“ opýtala sa.

„Nemám viac batožiny.“

„Myslela som so zabývaním... a tak.“

„Musím sa ponáhľať, čaká ma prvý deň v novej práci.“ Chcel sa jej čo najskôr zbaviť.

Realitná maklérka pochopila. „Jasné. Je to jediný byt na prízemí, ale okná nemá otočené do ulice, budete mať súkromie. Nezabudnite sa ozvať,“ rozlúčila sa s ním a sklama-

ná odišla k svojmu autu. Než nastúpila, ešte sa chvíľu kochala výhľadom. Obzvlášť ju jej klient potešil, keď sa naklonil po tašku a jej sa naskytol lepší pohľad na jeho zadok.

Wolf si ju viac nevšímal. „Fenrir, ici!“ zavolal na psa a už sa presúval k modernej bráne. Za troje ďalších dverí ho čakal jeho byt: plávajúce podlahy imitujúce javorové drevo, v predsieni vstavaná skriňa so zrkadlovými dverami, naľavo od nej vchod do kuchyne s bielou linkou, so skleneným jedálenským stolom a štyrmi bielymi plastovými stoličkami. Čisté línie nábytku prebýjali všadeprítomné zlaté detaily a doplnky. *Zariaďovala to tu žena?* Keď prechádzal do obývačky, potkol sa o nízky schodík, ale našťastie nadobudol rovnováhu skôr, ako by si rozbil hlavu o roh linky. „To je čo za nápad?“ vypustil z úst, hľadiac na schodík.

Batožinu zložil v rohu, aby si lepšie obzrel priestor. Za jedálenským stolom bola rohová sedačka z bielej kože, oproti nej LCD televízor s veľkou obrazovkou. Podišiel k oknu a vyzrel von. Nehľadel síce na ulicu, no jeho výhľad tvorila z väčšej časti stena blízkej budovy.

Ani v spálni ho nečakalo pozitívne prekvapenie, do malej miestnosti sa sotva zmestila manželská posteľ a malá komoda. Nad posteľou sa vynímal veľký obraz z obchodu s nábytkom. Taký, aký visí na stenách stoviek bytov po celej Bratislave. „A kde budeš spať ty?“ pozrel sa na svojho štvornohého spoločníka, ktorý najprv obehol každý kút bytu a teraz verne cupital za svojím pánom.

Spolu prešli do modernej čierno-bielej kúpeľne s vaňou a osviežovačom vzduchu na skrinke. Tam skonštatoval: „Cítim sa tu ako v hoteli. No nič, nebudem tu tráviť veľa času.“

Rozpačitý dojem z nového domova nechal spolu s vybalovaním na neskôr. Chvíľu túžil po káve a po sprche, ale aj

tie zostali v poradí až za spánkom. Maklérku oklamal, do nástupu do novej práce mu zostával jeden voľný deň a on ho strávil v posteli. V priebehu dňa sa dvakrát prebral na dobiedzanie Fenrira, ktorý potreboval súrne ísť na prechádzku. Neuvedomil si, aká zmena to pre psa bude, keď sa presťahuje z domu do bytu. „Kamoš, musím ti kúpiť záchod, taký ten pre malé bytové psyky,“ skonštatoval, keď ho Fenrir neskoro večer prebral tretíkrát.

V tejto myšlienke sa utvrdil v nasledujúcich hodinách, lebo nemohol zaspať. Taký bol dôsledok cesty cez dva kontinenty a niekoľko časových pásiem na jeho organizmus. Zadriemal neskoro a nespál pokojne, v snoch ho mátal jeho náhly odchod z Kanady.

Ráno si dožičil kávu aj sprchu. Potom sa nahladko oholil žiletkou, aj keď to neznášal. V zaparenom zrkadle si skontroloval tvár, neporezal sa. Ešte mokrý s uterákom okolo pása začal premýšľať, čo si oblečie. Je to predsa jeho prvý deň. Skončil v obleku ako maturant, ale keď sa uvidel v zrkadle, okamžite si ho vyzliekol. *Spamätaj sa a maj trochu sebaúcty!* karhal sa v duchu. Napokon zvolil rifle a košeľu, pri ktorej sa chvíľu rozhodoval, či si ju zapraví do nohavíc, alebo nie. Ani jeden variant mu nevyhovoval, a tak vymenil košeľu.

Vo dverách ho dobehol husky. „Prepáč, Fenrir, ale musíš zostať doma.“ Pes ho nepočúval, už bol za prahom bytu. „Fenrir, sem pod! Zostaň!“ Tresol sa do čela. Len preto, že sa presťahovali cez pol sveta, nezmení jeho pes svoje návyky. Dokáže to on? „Fenrir, ici! Reste!“ Pes konečne poslušol a nechal sa na zvyšok dňa zamknúť, zatiaľ čo jeho pán vyšiel v ústrety svojej novej kariére.

26. septembra 2015

Byt Youngovcov v prepychovej štvrti Westmount v centre Montrealu zostal celú noc prázdny. Manželia sa pohádali; on našiel útočisko u slobodného kamaráta na gauči, ju zasa vzali kamarátky von. Nadránom sa ozvalo štrnganie kľúčov. Vrátila sa ona – plavé vlasy mala neupravené, svetlomodré oči unavené. Hneď na prahu odkopla z nôh lodičky, pristáli v rohu predizby. Šla do kuchyne napiť sa vody, keď si všimla, že bliká červené svetlo na odkazovači. Okamžite si chcela vypočuť správu, dúfala, že bude od muža, do ktorého sa zamilovala pred niekoľkými mesiacmi. Hlúpo. Bezhlavo. Predsa nie naplno. Možno teraz sa to zmení. „Nora? Si tam? Zdvihni, ak si tam. Toto je poslednýkrát, čo ťa kontaktujem.“ Chvíľu zostalo ticho. „Nič? Len ťa chcem upozorniť, že som ti na stole nechal výpoveď. Chcel som tam uviesť ako dôvod pomer s vydatou šéfkou, ale potom som si uvedomil, že to budú čítať viacerí ľudia a tí by nemuseli oceniť moju úprimnosť, tak som tam dal iba rodinné dôvody. By the way... áno, už viem, že si vydatá. Dozvedel som sa to od tvojho manžela, ktorý mi aj jednu vrazil. A potom že Kanadaňania sú slušní a majú nad sebou kontrolu. Musím oceniť tvoj zmysel pre excelentné klamstvá. Prsteň som na tvojej ruke nevidel nikdy a tie tvoje výhovorky, prečo nemáš čas cez víkendy, excelentné. Ďalšieho chudáka, prosím, varuj vopred. Asi ťa nemusím upozorňovať, že je medzi nami koniec. A Fenrira si beriem so sebou, aj tak býval u mňa, v podstate je to môj pes.“

Nora hneď dvihla mobil a pokúšala sa mu dovolať. Márne, číslo bolo už odpojené. Jeho odkaz si vypočula ešte dvakrát. Chcela počuť jeho hlas. Keď jej došlo, že ho stratila a zostala sama, do očí štípajúcich od únavy sa jej nahrnuli slzy.

29. septembra 2015

Pred krajskou policajnou stanicou v centre mesta vystúpila z taxíka mladá tmavovláska, naklonila sa naspäť do auta, aby si vzala bonsaj schovaný v darčekovej taške, a na podpätkoch vybehla po kamenných schodoch ku dverám. Skontrolovala v skle svoj odraz: decentné líčenie, jemný dekolt, uhladený účes. Vycerila chrup. Samozrejme, rúž na zuboch. Položila bonsaj na zem a vytiahla vreckovku, ktorou pohodovo naprávala škody na svojej vizáži. Keď bola hotová, rýchlo dvihla miniatúrny stromček a siahla na kľučku.

V tej chvíli sa prudko otvorili dvere a vyrazil z nich nejaký muž. Zrazili sa hlavami, bonsaj jej vypadol z rúk a zviezol sa po schodoch. „Nie, nie, nie!“ kričala, keď uvidela tú katastrofu. Zatiaľ čo ona zbehla po rastlinu, muž zhŕňal do dlaní vysypanú zeminu. „Snáď si nemyslíte, že tú hlinu vrátim do črepníka?“ hľadela na neho neveriacky.

„Prepáčte,“ ospravedlňoval sa. *Koľko má rokov?* pomyslel si, hľadiac do tváre, ktorá akoby patrila dievčaťu. Vyzerala na pätnásť, no podľa oblečenia a vystupovania by odhadol, že už má po tridsiatke.

„Prepáčte? Pozrite sa na to! Veď je zničený. Viete, koľko stojí taký bonsaj?“

„Kúpim vám nový,“ ponúkol sa. „Vážne ma to mrzí.“

„Nechajte to radšej tak, už ste spravili viac než dosť,“ mávla rukou a obišla ho, kráčajúc do budovy. Na okamih dostal možnosť zhodnotiť ju zozadu a to, čo videl, sa mu páčilo. *Škoda, že sme začali zo zlého konca*, pomyslel si. Zatiaľ čo sa ona stratila vnútri, on hľadel na svoje ufúľané dlane.

Vo vestibule policajnej stanice bolo plno a panovala tam napätá atmosféra. Keď vošla žena s bonsajom, všetci sa obrátili k nej, ale rýchlo pochopila, že nečakajú na ňu. Sa-

ma bola v miernom napätí. „Už prišiel?“ položila otázku do pléna.

„Nie,“ pokrútil hlavou mladý práporčík. „Všetci čakáme na plukovníka Ružičku.“

„Myslela som Luptáka,“ upresnila.

„Ani ten tu ešte nie je.“

„To nie je možné,“ pozrela sa na hodinky. „Veď je skoro pol desiatej, kde sú?“

Vtedy vošiel do budovy muž, s ktorým sa zrazila na schodoch. Mieril rovno k nej. „Neviete, kde nájdem záchod? Potreboval by som si umyť ruky.“

Najprv mu venovala pohoršený pohľad, aby mu bolo jasné, že tak ľahko nezabudne na to, ako znivočil jej bonsaj, potom ukázala na dvere, za ktorými bola pánska toaleta.

Rozbehla sa po schodoch. Rozhodla sa, že sa postará o zmrzačený stromček a rovno ho umiestni na stole obdarovaneho, keď sa jej ho podarilo predbehnúť. Na svoje prekvapenie však Luptáka v jeho kancelárii našla. „Čo tu robíš? Ostatní tvrdia, že tu ešte nie si.“

„Prišiel som skoro ráno, skoro nikto tu nebol,“ odpovedal jej muž na prahu štyridsiatky, ktorý sedel na otáčacej stoličke, potiahnutej čiernou koženkou. Tvár mal posiatu pehami a ryšavé vlasy ostrihané na ježka. Ráno si obliekol košeľu s kravatou a nohavice, ktoré na sebe nemal od sestrinej druhej svadby. Zjavne ho v ten deň čakalo niečo dôležité.

„Aha, čo som ti priniesla,“ vytiahla z tašky bonsaj, skôr ako si uvedomila, že v dôsledku nehody stromčeku vytrfajú korene. „Spadol mi, ale bude v poriadku, treba ho len pohnojiť.“

„To si nemala! Prečo takéto starosti?“ zatváril sa prekvapene. Uprel na ňu oči, z ktorých sálala neha a úprimnosť.

„Ako že prečo? Však dnes je veľký deň! Riaditeľ ťa vymenuje za krajského vyšetrovateľa! Toto je taká maličkosť

do tvojej novej kancelárie. Dostaneš vlastne novú kanceláriu? Alebo ti iba vymenia menovku? Tak alebo onak, tento bonsaj si dáš na stôl a bude ti pripomínať najvýznamnejší deň tvojej kariéry. Teším sa, že ti budem môcť hovoriť *šéfe*.“

„Petra, neblázni,“ povedal Lupták. „Plukovník predsa nepovedal, že to budem ja. Iba že dnes vymenuje nového krajského vyšetrovateľa.“

„Nebuď zbytočne skromný!“ zahriakla ho. „Vidíš tu niekoho, kto by bol na ten post kvalifikovanejší alebo skúsenejší? Ja nie! Tak teda?“

Stíchol, začervenal sa. Pozrel na bonsaj, ktorý vyzeral, že svoje najlepšie časy má už za sebou, no aj tak mal z neho veľkú radosť.

Ozvalo sa klopanie. „Už prišiel! Už je tu! Poďte dole!“ oznamovala im spoza dverí hovorkyňa oddelenia.

„Pripravený?“ opýtala sa Petra.

Lupták prikývol. „Snáď to nejako zvládnem. Nemám rád, keď som v centre pozornosti.“

„Zvykaj si, toto je len začiatok. Ale hlavu hore, som s tebou. Teraz si to hlavne užívaj, je to tvoj veľký deň!“

Spolu zišli dole schodmi. Petra zavadila pohľadom o muža, s ktorým sa pred chvíľou zrazila. Stíhol sa medzitým umyť a ona si pomyslela, že dobre vyzerá. Nechápala, prečo jej zišlo na um práve toto. Nikdy nehodnotila mužov podľa vzhľadu, na čo bola patrične hrdá. Všimol si ju a usmial sa. Odvrátila od neho pohľad ako zahanbená stredoškolačka. Až potom si uvedomila, že plukovníka nikde nevidí. „Kde je? Veď si vravela, že už prišiel.“

„Odbehol si po niečo,“ odvetila hovorkyňa, ktorá chodila do práce upravená každý deň, no dnes stavila na výraznejšie líčenie aj dekolť. Vedela, že bude hovoriť na kameru, a chcela vyzeráť ešte lepšie ako zvyčajne.

Našťastie, riaditeľ ich už nenechal dlho čakať. O minútu sa ukázal nižší päťdesiatnik v sivom obleku s výraznou kravatou a s postupujúcimi kútmí, miernymi šedinami a buclatými lícami. Tváril sa rovnako ako v iné pracovné dni, a predsa trochu inak: spokojne, šťastne a hlavne hrdo. „Čo ste sa tu takto zišli? Nemáte žiadnu robotu?“ začal zostra. „Žartujem. Všetkých zaujíma, kto bude novým vyšetrovateľom bratislavského kraja. Táto funkcia zostala chvíľu neobsadená, no bolo ťažké vyplniť miesto po niekom takom...“ Odmlčal sa, nezišiel mu na um žiaden vhodný prívlastok. „... ako major Vopáľenský. S potešením vám však môžem oznámiť, že tejto pozície sa ujme osoba najpovolanejšia, so závideniahodnými výsledkami a s čistým štítom. Predstavujem vám vášho nového kolegu a nadriadeného v jednej osobe kapitána Mareka Wolfa.“

Členovia policajného zboru, pripravení na búrlivý potlesk, sa sotva zmohli na chabé tlesknutie. Najprekvapenejší bol asi kapitán Lupták, ktorý síce predstieral skromnosť, no vymenovaním do vyššej funkcie si bol v podstate istý. Rýchlo sa však spamätal z prvotného šoku. Napokon on roztlieskal dav. Stretli sa im pohľady s kolegyňou Petrou, ktorá stále netlieskala. Očami sa snažila vyjadriť účasť a nepochopenie. Vtedy pomedzi nich prešiel Wolf. Postavil sa k riaditeľovi. „Ďakujem za ohromné predstavenie. Ubezpečujem vás, že aj ja som len človek. Podľa reakcií mi je jasné, že ste to nečakali. Priznávam, že ani ja nie. Verím však, že si k sebe nájdeme cestu a budeme skvelý tím.“

„My už sme skvelý tím,“ zareagoval niekto z davu, no zjavne nechcel veľmi vytrčať a iba tí najbližšie pri ňom vedeli, kto to bol.

„Prečo vzal niekoho zvonku?“ šepol iný hlas.

„Asi sa pýtate, prečo som vzal niekoho zvonku,“ ozval sa plukovník Ružička, prekvapený reakciou svojich ľudí,

„ale odpoveď je jednoduchá: nenašiel som na túto pozíciu nikoho vhodnejšieho. Ubezpečujem vás, že kapitán Wolf vás úspešne povedie k uzavretiu prípadov. Ešte ste o ňom nepočuli, lebo roky žil v zahraničí, kde pracoval ako vyšetrovateľ, no jeho výsledky sú príkladné.“

„Kde konkrétne?“ spýtal sa niekto z davu.

„Kde konkrétne čo?“ nechápal plukovník otázku.

„Kde pracoval,“ doplnil kriminalista Vanek a vystúpil do popredia.

Vtedy sa ujal slova Wolf: „V Kanade, mám dvojaké občianstvo, pracoval som vo vyšetrovateľskom tíme montreal-skej polície. Ak máte nejaké otázky, pýtajte sa priamo mňa.“

Ružička si všimol, že jeho nový zverenec sa necíti komfortne, a rozhodol sa zasiahnuť. „Myslím, že na otázky bude času dosť. Teraz vám ukážem vašu kanceláriu. Alebo viete čo? Najprv vám predstavím váš tím. Predovšetkým vaša pravá ruka, vyšetrovateľ kapitán Karol Lupták.“

Karol, ktorý sa v tej chvíli chcel ísť schovať do svojej kancelárie, vykročil v ústrety svojmu „náhradníkovi“. Zoči-voči nemu pocítil, aký je medzi nimi rozdiel vo výške. Wolf bol svalnatý dlháň, on prinajlepšom priemerný chlap. Podali si ruky a vymenili zdvorilostné úsmevy. Odrazu sa medzi nich strčila ryšavka s veľkými kučerami lemujúcimi bezchybnú tvár, s dokonalým chrupom a prenikavými tmavými očami. „Denisa Krajčírová, hovorkyňa.“ Vtislá Wolfovi bozk na obe líca. „Zaujímavý typ, výrazné črty tváre, dobre stavaný, vy by ste sa hodili aj na obraz. Niekoľko návštev solárka a ste lepší ako Ken!“

Ona má za sebou tých návštev solárka viac ako niekoľko, pomyslel si a usmial sa na ňu. Musel však uznať, že by sa ňou dal zviešť. Predstavovala jeho ideál ženy: pekná tvárička, dobrá postava. Hneď vedel, že sympatie medzi nimi sú vzájomné.

Prerušil ich riaditeľ: „Tak, našu televíznu hviezdu už poznáte, na rade sú tie menej reprezentatívne tváre – bez urážky, páni. Kriminalisti Adam Vanek a... kde je Beňovič?“

„Vraj je chorý,“ odvetil Vanek, muž s mimoriadne úzkou tvárou, skrytou pod dlhšími tmavohnedými vlasmi s ofinou. Na prvý pohľad pôsobil ako fanúšik metalu.

„Samozrejme, nie sú tu všetci. Laboratórnych technikov a súdnych lekárov spoznáte postupne v praxi,“ obrátil sa na Mareka plukovník Ružička. „Najlepšie bude, ak vás nechám v rukách nášho dynamického dua: Lupták a Siváková vám vysvetlia, čo a ako. Poďte ešte všetci so mnou.“

Vybrali sa ku schodom, keď sa dvere policajnej stanice rozleteli a dnu vtrhol vystrašený muž. Z čiernych vlasov mu stekal do tváre pot, na dokrkvanej sivej košeli s dlhými rukávami, teraz vyhrnutými po lakte, sa pod pazuchami črtali veľké mokré flaky. Vonku bolo teplo a on zjavne bežal. „Pomoc, pomôžte mi!“ skríkol už vo dverách.

„Čo sa deje? Naháňa vás niekto?“ spýtal sa ho Lupták, ktorý mu vykročil v ústrety. Policajtom stojacim najbližšie pri dverách naznačil, aby skontrolovali situáciu vonku.

„Nie, ale ide mi o život!“ kričal muž, zatiaľ čo mu oči behali po zamestnancoch oddelenia, ktorí naňho upierali zvedavé pohľady. „Musíte mi pomôcť, prosím vás!“

„Postarajte sa o neho,“ prikázal svojim podriadeným riaditeľ a sám sa radšej vzdialil. Podobné scény nemal rád a ani ho nezaujímali, pokiaľ sa ho priamo netýkali.

Dvaja policajti sa vrátili z ulice. „Nikto podozrivý tam nie je,“ oznámil jeden z nich.

„Poďte so mnou,“ ujal sa vystrašeného muža Lupták. Chytil ho za rameno a naznačil mu smer.

Wolf šiel za nimi a pridala sa aj Siváková, ktorá bola zvedavá, o čo ide. Zavreli sa vo vypočúvacej miestnosti, kde

mužovi najprv ponúkli stoličku a pohár vody. Ani to mu nepomohlo upokojiť sa. Lupták si sadol na stôl a Wolf sa o kúsok ďalej oprel o stenu, zatiaľ čo Siváková sa postavila priamo pred rozrušeného návštevníka.

„Poďme pekne po poriadku. Kto po vás ide?“ zisťoval Wolf s rukami zloženými na hrudi.

„To vám nemôžem povedať. Je to veľmi dôležitý muž, má veľký vplyv,“ odpovedal mu chlap trasľavým hlasom.

„Tak prečo po vás ide?“ zapojila sa do výsluchu Siváková, skláňajúc sa nad ním.

Muž neprestajne skúmal očami miestnosť a ľudí, s ktorými v nej bol zavretý, až sa jeho pohľad zmierlivo ustálil na žene, ktorá práve položila otázku. „Mám dôkazy. Dôkazy, že je zapletený v dvojnásobnej vražde, za ktorú už roky sedí nevinný muž.“

„Aké dôkazy?“ spýtal sa Wolf.

„To vám nemôžem povedať,“ pokrútil muž hlavou a jeho oči opäť začali behať hore-dole.

„Tak v akom prípade?“ chytil ho Lupták za plece a donútil ho pozrieť sa priamo na neho.

„Ani to vám nemôžem povedať.“

Lupták unavene zaklonil hlavu. Wolf prešiel za jeho chrbát, zjavne strácal záujem.

„Čo nám teda môžete povedať?“ skúsila to ešte Petra.

Muž sa napil vody. „Potrebujem ochranu, potom vám poviem všetko. Musím mať istotu, že mi pridelite stráž, niekam ma schováte. Inak som mŕtvy muž.“

„Prepáčte, ale bez ďalších informácií pre vás nemôžeme urobiť nič,“ povedal Karol.

Muž sa rozkričal: „To mi nemôžete spraviť! Keď mi nepomôžete, zabijú ma! Dozajtra som mŕtvy, chápete?“

Wolf vzal kolegu bokom. „Podľa mňa tu strácame čas.“

„Tichšie,“ zašepkala Siváková, ktorá sa k nim pridala.